

Ja tenim Ciutat del Teatre?

GUILLEM MEDINA

La veritat és que, mal que ens pesi, resulta difícil ser optimistes a l'hora de fer previsions per al proper any. Ja d'entrada, ens trobem que la darrera temporada va haver-hi un augment del preu de les entrades, una disminució del nombre d'invitacions que es cursaven cada any, i un major ajustament dels nombres perquè acabïn quadrant. D'altra banda, totes les previsions sobre noves sales que havien d'obrir l'any passat s'han quedat a mig camí, i sembla que l'Escènic Barcelona del Paral·lel obrirà al febrer, amb què ajudarà a configurar un dels tres grans eixos teatrals (juntament amb les Glòries i Montjuïc), que seria el vèrtex que forma el Paral·lel i la Rambla on continuaran amb la programació a què ens tenen acostumats, o sigui: algun clàssic universal de solvència provada, alguna obra d'un autor novell per allò de no quedar-se obsolets, amb una mica de sort algun musical i, perquè no diguin, alguna peça clàssica d'aquestes tan nostres. Alguns locals de la zona, en canvi, no acaben de reeixir, com el mític Molino, del qual es deia que uns empresaris russos l'havien adquirit, però de moment les seves aspes continuen acumulant pols. Altres sales seguiran com a feus particulars, com can Rubianes, ai, perdó, el Teatre Capitol.

I una sorpresa. Aproximadament cap al setembre (diuen que per la Diada) tindrem l'oportunitat de comprovar el perquè de l'èxit a Madrid de l'obra *Arte*, amb Josep Maria Pou, Carlos Hipólito i Josep Maria Flotats, el qual torna a Barcelona, però al Tívoli, i sense el suport institucional. I ben segur que serà tot un èxit com ho ha estat a Madrid, on de moment cada dia pengen el desitjat cartellet de "No hi ha localitats". No haurem d'esperar tant per veure Javier Gurruchaga, que des de fa uns dies omple l'Arnau amb *Las obras completas de William*

Lluís Pasqual, director de la Ciutat del Teatre.

Shakespeare (abreviadas), o del binomi Concha Velasco-Antonio Gala, que tan bons resultats han donat en altre temps i que ara estrenen a l'Apolo *Las manzanas del viernes*. I ja posats a ser internacionals, veurem si alguna sala ajusta la seva programació a la celebració del que serà l'Any Nabòkov (del qual es commemora el centenari del naixement), com ja han fet els teatres d'arreu del món.

L'altre gran vèrtex d'aquest triangle teatral seria el centrat a la zona de les Glòries, configurat especialment pel Teatre Nacional de Catalunya, sota la direcció de Domènec Reixach, que seguirà alternant clàssics com *Esquil* al costat dels ja "clàssics de casa nostra" com el multimediàtic Josep Maria Benet i Jornet. Evidentment, sempre ens quedarà la sala Tallers per a propostes més arriscades, d'aquelles que no arrossegueu el públic en massa, però que airegen de tant en tant la naftalina d'algunes programacions.

Evidentment, el gran tema estrella de tot el proper any serà la publicitada creació de la Ciutat del Teatre, que unificaria sota un mateix indret i sota un sol director omnipotent la nova seu del Teatre Lliure, el Mercat de les Flors i les aules

L'oferta teatral augmenta amb la inauguració de l'Escènic Barcelona i el projecte de la Ciutat del Teatre, però continua essent poc arriscada.

de l'Institut del Teatre. El projecte (i el pressupost) va ser entregat recentment pel seu director, Lluís Pasqual, a l'alcalde Joan Clos, que calculava, ja per començar, el cost per temporada en més de tres mil milions de pessetes. Per a la primera temporada, Pasqual proposava un tema global que seria "La ciutat", en què es perfilaven ja dos muntatges: *Terra baixa* i *La tempestat*. O sigui, poc risc.

Al marge de les quantitats econòmiques que entren en joc, el projecte no ha tingut gaire bona resposta del sector teatral, ja que alguns es pregunten si realment fa falta una Ciutat del Teatre d'aquestes característiques, i d'altres, més condescendents, asseguren que per acceptar el projecte s'hi haurien de fer modificacions que l'introdueixin de forma coherent a la realitat teatral de Barcelona. L'administració municipal s'ha marcat un termini fins a després de Reis per decidir quina resposta donar. De moment no hi ha indicis que sigui positiva. O sigui, l'etern problema de crear un monstre (en el bon sentit del terme) i després que se te'n vagi de les mans. Però com que a en Lluís Pasqual no li agrada perdre el temps, mentre arriba una decisió continua amb el muntatge de *La nit de les tribades* per al Lliure, i ja es veurà cap a on van les coses. També s'hauria de pensar quina funció tindran, si s'arriba a concretar aquesta proposta, l'antiga seu a Gràcia del Teatre Lliure, o l'edifici que, fins ara, allotja l'Institut del Teatre.

Pel que fa a festivals, Catalunya no té cap mancança, al contrari, potser l'oferta comença a ser excessiva, i no aniria malament una reconversió del calendari. Ja que, si un festival com el Grec ha acabat essent "el festival del públic d'estiu", altres com el festival de Sitges o la Marató del Teatre no acaben d'atreure la quantitat de públic que seria desitjable. Només el Festival de Teatre al Carrer de Tàrraga continua entusiasmant el públic que omple totalment els locals i els carrers. Deu ser que la tradició pesa molt?